

1. Wat houdt het in, een verbond, een bondgenootschap?

Er klonk een zucht van verlichting, deze zomer, vanuit Brussel, vanuit het hoofdkwartier van de NAVO, de Noord-Atlantische Verdrags Organisatie, het bondgenootschap van Amerika, Canada en West-Europa. Waarom die zucht van verlichting? Nou, u weet het: Rusland viel Georgië binnen. En Georgië stond klaar om lid van de NAVO te worden. Maar Georgië is officieel nog géén lid. En vandaar die zucht van verlichting.

Als Georgië een maand geleden lid was geweest van de NAVO, toen Rusland Georgië aanviel, dan zou dat betekend hebben dat de héle NAVO plotseling in oorlog was geweest met Rusland! Dus ook wij, als Nederland!

Want dát is de betekenis van het NAVO-bondgenootschap. Als één lidstaat wordt aangevallen, dan krijgt dat éne NAVO-land steun van álle NAVO-landen. Zo staat het letterlijk in artikel 5 van het NAVO-verdrag: 'De partijen komen overeen dat een gewapende aanval tegen een of meer van hen in Europa of Noord-Amerika als een aanval tegen hen allen zal worden beschouwd.' Zó hecht hebben de NAVO-landen zich met elkaar *verbonden*. De NAVO is een *verbond*, een *bondgenootschap*. Als je bondgenoten bent, dan heb je je aan elkaar verbonden, dan is jouw lot aan dat van de ander vastgeklonken.

2. Nehemia pleit bij God op Zijn verbond met Israël

En wat lezen we nu over Nehemia? Nehemia, de Jood, is een hoge official in het rijk van de Meden en de Perzen. Hij woont aan het hof van de koning in Susa, dat is waar nu Irak ligt. Hij is de schenker van koning Artachsasta. Nou, dat is een gewéldig hoge positie, want de schenker, die moest bewaken dat de koning niet werd vergiftigd. Koning Artachsasta heeft dus 100 % vertrouwen in Nehemia. Nehemia kan bij de koning in en uit lopen. En dat terwijl Nehemia een Jóód is, en niet behoort tot het volk van de Meden en de Perzen. Het Joodse volk was weggevoerd uit Juda en Jeruzalem door de Babyloniërs. Ze waren weggevoerd, in ballingschap, in Babylon, 2000 kilometer van huis. Inmiddels zijn die Babyloniërs van het toneel verdwenen, verslagen door de Meden en de Perzen, en die hebben gezegd: 'Joden, jullie mogen weer terug naar jullie land, terug naar Jeruzalem!' En inderdaad, er zijn groepen Joden naar Jeruzalem teruggegaan. De tempel is weer opgebouwd. Maar verder...?

Ja, Nehemia is benieuwd! Hoe is het nu verder gegaan, daar in Jeruzalem? Hijzelf is niet meegegaan, met die terugkerende groepen. Hij heeft zijn hoge baan aan het hof. Maar hoe gaat het daar nu, in Juda, in Jeruzalem?

En dan krijgt Nehemia nieuws. Slecht nieuws uit Jeruzalem! Op de tempel na is de stad nog steeds één grote puinhoop, zwartgeblakerd door het vuur. En de joden die teruggegaan zijn? Ach, die zijn helemaal ontmoedigd. Ze worden belachelijk gemaakt door de mensen die er zijn komen wonen. Het is één grote ellende.

En wat doet Nehemia dan? Vers 4: 'Zodra ik deze woorden hoorde, zette ik mij neder, weende en bedreef rouw, dagen lang. Ook vastte en bad ik voor het aangezicht van de God des hemels.' Nehemia huilt als een kind. En in zijn nood roept hij tot God, hij schreeuwt het uit, vers 5: 'Ach, HERE, God van de hemel, grote en geduchte God, die het verbond en de goedertierenheid gestand doet jegens hen die U liefhebben en uw geboden onderhouden, laat toch uw oor

opmerkzaam en uw ogen geopend zijn...' Oftewel: Nehemia roept tot God: 'HERE, we hebben toch een verbond? U in de hemel en wij als Joodse volk op deze aarde, we zijn toch bondgenoten? We hóren toch bij elkaar? Ziet U dan niet wat er gebeurt?!

Nehemia beroept zich op het bondgenootschap dat God Zelf gesloten heeft met Zijn volk. En precies datzelfde bondgenootschap, daarvan is de doop, vanmorgen, een teken. Want dat bondgenootschap van God met Israël, daar mogen wij in delen, ook al zijn de

meesten van ons geen Joden. God heeft Zijn bondgenootschap met Israël opengesteld voor álle volken. Hij heeft als het ware gezegd: 'Als je gelooft in de Messias van Israël, in Jezus Christus, dan mag je erbij komen! Dan mag je delen in dat bondgenootschap!'

God heeft Zijn naam, de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, vanmorgen vast verbonden met de namen van Maurits Peter Adriaan Hurkmans en van Lisanne Charlotte Prins.

3. God en mensen, hoe kunnen die bondgenoten zijn?

Vindt u het niet wonderlijk? Dat is toch bizar? Zo'n grote, heilige God, de Schepper van het heelal, onmetelijk groot met al die sterrenstelsels, de HERE, de volmaakte Koning, blinkend in licht en luister, die een bondgenootschap aangaat met kleine, nietige mensen, mensen zoals u en ik, mensen met zonde, mensen met kleinzieligheden, mensen met egoïsme, luiheid, laksheid, mensen die op talloze fronten tekortschieten, en tóch, en tóch: Hij doet het! Hij reikt ons de hand, de hand van de Bondgenoot! Wat zegt Nehemia? 'HERE, U bent toch de God van het verbond?' Maar Nehemia beseft héél goed dat van de kant van Israël dat verbond heel vaak met voeten getreden is! Vers 6: ik doe belijdenis van de zonden der Israëlieten, die wij tegen U bedreven hebben; ook ik en mijn familie, wij hebben gezondigd. Zwaar hebben wij tegen U misdreven; wij hebben niet onderhouden de geboden, inzettingen en verordeningen, die Gij aan uw knecht Mozes geboden hadt.'

Heeft u dat ook al ontdekt? En jij? Hoe ontzettend vaak je tekortschiet in het leven met God? dat je voor van alles en nog wat tijd hebt, en tijd maakt, maar God? Nou, ja, God is dan vaak de sluitpost. En als je keuzes maakt, wat is dan het belangrijkste? Wat God wil? Of stiekem wat we eigenlijk zélf willen? Dénken we eigenlijk wel aan God als we

keuzes maken? De keus van een studie, of van een beroep, of van een baan, of van waar je gaat wonen. Of je badkamer gaat verbouwen, ja of nee. Dat heeft toch álles te maken met God! Het geld in je portemonnee is Zijn geld! Je hebt het te léén gekregen!

Nehemia sméékt het: 'Ach HERE, vergeef ons toch dat we zó vaak u links hebben laten liggen, dat we helemaal niet aan U dáchten!'

En dan gaat Nehemia verder: 'Máár: U bent toch een God van genade?' Vers 8: 'Gedenk aan het woord, dat Gij aan uw knecht Mozes voorgehouden hebt: Pleegt gij trouwbreek, dan zal Ik u onder de volken verstrooien. Maar, bekeert gij u tot Mij en onderhoudt gij naarstig mijn geboden – al waren uw verdrevenen aan het einde van de hemel, Ik zal hen vandaar vergaderen en hen brengen naar de plaats die Ik verkoren heb om daar mijn naam te doen wonen. Naar Jeruzalem!'

4. Dat kan alleen door Jezus Christus!

Laten we maar eerlijk zijn: dat bondgenootschap, als het aan óns lag, dan was dat al láng op de klippen gelopen! Maar God is geduldig! En Hij is genadig! Wat Nehemia nog niet wist, dat mogen wij wel weten: God heeft Zijn Zoon gegeven, Jezus Christus. En voor al onze zonden stierf Jezus aan het kruis. Hij sprong voor ons in de bres! Hij stond Borg voor onze schulden. Als het aan ons lag, dan lag dat verbond met God allang aan diggelen. Maar Jezus is gekomen om dat verbond te herstellen!

Vindt u het niet geweldig, dat we gedoopt worden in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest? God de Vader heeft dat bondgenootschap gesloten. God de Zoon heeft het bondgenootschap hersteld. En God Heilige Geest zorgt ervoor dat het bondgenootschap lééft! We mogen in een levende, actieve relatie staan met God. Wat een wonder is dat! Daar is de doop nou het teken van! Prachtig! Geweldig! Daar kom je nou nooit over uitgedacht!

Dankzij Jezus Christus blijft het verbond in stand, en wij mogen steeds weer een beroep doen op God, net als Nehemia. Levenslang mogen we pleiten op Gods beloften: 'Here God, U bent toch onze God? U bent toch ook mijn God? Ik ben toch gedoopt? Laat me dan niet los! Ga met mij mee! Wees mijn Gids, mijn Verlosser, mijn Heer!' Dat verbond, daar mag je op steunen! Net als op een stok in de bergen. Kijk, ik heb er een bij me. Dit is zo'n moderne stok, in hoogte verstelbaar. Prachtig! Maar deze is me het meest lief. Dit is mijn eigen stok, ik heb 'm al 31 jaar, gekregen van mijn ouders. Daar steun ik op, als ik zo'n bergpad op loop in Zwitserland. Soms dreig ik uit te glijden, of ik verzwik me bijna, maar door die stok gaat het goed. Dat bondgenootschap met God, daar mag je op steunen. Hij laat je nooit, nooit in de steek.

5. Verbondenheid met God betekent ook verbondenheid met elkaar!

En weet u wat nou zo mooi is? Als je verbonden bent met God, en de ander is verbonden met dezelfde God, dan ben je automatisch ook met elkaar verbonden. Dan ben je kinderen van één hemelse vader, broers en zussen in het gezin van de HERE. Nehemia, in dat verre Susa, voelt zich

intens verbonden met zijn Joodse volksgenoten in Jeruzalem. Wat er met hén gebeurt, dat raakt hem persoonlijk! Ook zij zijn bondgenoten. Denkt u maar weer aan de NAVO: een aanval op de één wordt beschouwd als óók een aanval op de ander. In het vervolg van het boek Nehemia kunt u lezen hoe Nehemia zélf initiatief neemt om de mensen daar in Jeruzalem te gaan helpen, en u kunt lezen hoe God dat zegent.

Door het verbond met God zijn wij ook elkaars bondgenoten. De doop is ook een teken van inwijding in de christelijke gemeente, in de wereldwijde kerk van Christus. Ook al hebben we elkaar niet uitgekozen, ook al kunnen we het misschien soms heel moeilijk hebben met elkaar, we hóren bij elkaar! En altijd zijn we geroepen om elkaars hart weer te zoeken! Nooit mogen we elkaar loslaten! Nooit!

6. We staan er nóóit alleen voor!

Zo gaat Nehemia op weg, vanuit die diepe verbondenheid met God en met zijn volksgenoten. Zo mogen Lisanne en Maurits op weg gaan. En zo mogen wij op weg gaan, en op weg blijven, met God. Steunend op zijn verbond. En onderweg zijn er dan de hoogtepunten. Hier, op deze stok, zitten schildjes. Op mooie plekjes heb ik een schildje gekocht, of gekregen, en erop getimmerd. Als herinnering: 'Daar ben ik geweest. Die top, daar heb ik gestaan.' Zó is het ook in het leven met God, gemeente! Je weg gaat over pieken en je weg gaat door dalen. Maar als je leeft vanuit dat verbond, dan mag je het weten: 'God is bij mij! Hij laat me nooit los! En Hij geeft medechristenen om mij heen, bondgenoten!' En dan zijn er die bijzondere momenten, waarop je dat heel intens ervaart: 'Jezus leeft! Hij draagt mij! Hij leidt mij! Hij verlost mij!' Gemeente, die momenten moet u onthouden! Schrijf ze maar op, in een schrift, als een schildje op de stok van het verbond. Houdt het vast, wat u meemaakt met God. Wat jij meemaakt met God: vergeet het niet! Wat je hebt meegemaakt in Brazilië, of in Nederland, of waar dan ook. Bondgenoten! Die mag u hebben! Die mag jij hebben. Een Bondgenoot in de hemel, bondgenoten op de aarde. U, jij en ik, we staan er nóóit alleen voor! Amen.

Reageren? Bel of mail: René van Loon, 010-442 6280, c.m.van.loon@freeler.nl